

### 3. tanulmány

## Szombat: a szabadság napja

### Július 13., szombat délután

Földi szolgálata idején Krisztus hangsúlyozta a szombatra vonatkozó kötelezettségeket. Minden tanításából kitűnt, hogy tiszteletben tartja azt az intézményt, amelyet maga hozott létre. Abban az időben a szombatot annyira eltorzították, hogy ünneplése inkább az önző és zsarnok ember jellemét tükrözte, nem pedig Istenét. Krisztus eltette az útból a hamis tanításokat, amelyekkel téves színben tüntették fel Őt azok, akik azt állították, hogy ismerik. A rabbik könyörtelen gyűlölete kísérte, de még látogatás szerint sem alkalmazkodott kívánalmaikhoz, hanem ment egyenesen előre, megtartva a szombatot Isten törvénye szerint.

Félreérthetetlen szavakkal tett bizonyosságot Jahve törvénye iránti tiszteletéről: „Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem. Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik. Valaki azért csak egyet is megront e legkisebb parancsolatok közül és úgy tanítja az embereket, a mennyeknek országában a legkisebb lészen; valaki pedig cselekszi és úgy tanít, az a mennyeknek országában nagy lészen.” (Mt 5:17–19) – *Próféták és királyok*, 183. o.

Az első négy parancsolat azért adatott, hogy bemutassa az ember Isten iránti köteleességét. A negyedik parancsolat összekötő fonalat képez az ember és a végtelen Isten között. Különösen a szombat adatott az emberért Isten dicsőségére. A további hat parancsolat pedig bemutatja az embertársak iránti kötelezéseket.

A szombatnak egy örök jelnek kell lennie Isten és népe között. Ez a következőképpen valósulhat meg: a hívők szombatünneplésükkel iga-

zolják, hogy az élő Istent, a menny és föld Teremtőjét imádják. A szombat jel Isten és népe között, míg lesz az Úrnak népe ezen a földön. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 266–267. o.

Isten hat napot adott az embernek, hogy magának dolgozzon, de egyet magának tartott, melyen különösen tisztelnünk, dicsőítenünk kell Őt, és tiszteletben kell tartanunk tekintélyét. Az ember mégis megcsalja Istent, ellop egy kicsit az időből, melyet a Teremtő magának tartott fenn. Isten a hetedik napot pihenésül különítette el az embernek, az ember javára és a maga dicsőségére. Tudja, hogy az embernek szükséges a munkájától és gondjától való megnyugvás. Egészsége és élete veszedelembe kerül, ha nem pihen meg a hat nap munkájától és aggodalmától.

Isten az ember javára vezette be a szombatot. Ha valaki tudatosan megszegi a szent parancsot, mely a hetedik napon megtiltja a munkát, bűnt követ el a menny szemében, mely a mózesi törvény idején olyan súlyos volt, hogy a bűnös halálát követelte. S nem csak ennyit kellett elszenvednie; mert Isten nem visz a mennybe olyat, aki megszegi szent törvényét. El kell szenvednie a második halált, mely Isten törvénye megszegésének teljes és végső büntetése. – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 532–533. o.

## Július 14., vasárnap – Elegendő manna

Ha sokat eszünk, még az egyébként egyszerű ételekből is, fokozatosan tönkretesszük az emésztőszerveinket. Ha azonban ráadásul még egészségtelen is az étel, a rottás mértéke ugrásszerűen megnő, és a szervezet szükségyszerűen megromlásra indul.

Az Úr győzedelmesen kivezette népét Egyiptomból. A pusztába vezette, hogy ott próbára tegye őket. Ismételten kinyilvánította előttük csodálatos hatalmát az ellenségektől való szabadításában. Ígéretet tett, hogy különös kincsként fogja hordozni őket, ha engedelmeskednek szavának és megtartják parancsolatait. Nem tiltotta meg nekik az állatok fogyasztását, de nagymértékben távol tartotta őket azoktól. A legegészebb ételt rendelte ki számukra, a mennyből hullatott kenyeret, és

a sziklából adott tiszta vizet. Szövetséget kötött velük, hogy ha mindenben engedelmeskednek neki, megóvja őket a betegségtől. – *Szemelvények*, 2. köt., 411–412. o.

Sokaknak biztosított a mindennapi szükséglet, mégsem bíznak Istenben a jövőre vonatkozóan. Hitetlennek bizonyulnak, elkeserednek és megszorodnak arra gondolva, hogy milyen esetleges szükségleteik lehetnek majd a jövőben. Némelyek folyamatosan azért aggódnak, nehogy nélkülözés érje őket, és hogy ezért még a gyermekeiknek is szenvedniük kell majd. Amikor nehézségek adódnak, amikor próbára téteik Isten iránti hitük és szeretetük, meghátrálnak és zúgolódnak kezdnek azért, hogy Isten milyen módszert választott megszentelésük érdekében. Szeretetük nem bizonyul tisztának és tökéletesnek, nem tanúsítanak teljes fokú türelmet.

A menny Istenének népe erős, tevékeny és éltető hittel, a reményllett dolgokban való töretlen bizalommal kell, hogy rendelkezzen. Akkor majd ekként szólnak: „Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az Ő szent nevét”, hiszen nagylelkűen gondoskodott rólam. Némelyek igazi szenvedésnek tartják az önmegtágadást. Romlott kívánságoknak engednek. Az egészségtelen kívánságok megfékezése a magukat kereszténynek vallók közül sokakat meghátrálásra készítet, mintha az egyszerű étrend alultápláltságot jelentene. Izrael gyermekeihez hasonlóan szívebben maradnak a rabszolgasorsban, vállalják a betegséget vagy akár a halált, csak ne kelljen lemondaniuk a húsos fazekakról. A szorongatás idején a maradéknak csupán a kenyér és a víz van megígérve. – *Spiritual Gifts*, 3. köt., 251–252. o.

Egész héten tartsuk észben a szombatot, és tegyünk előkészületet, hogy a parancs szerint ünnepeljük meg. A szombatot nemcsak mint törvényes követelményt kell megtartanunk. Igyekezzünk megérteni a szombatnak az élet összes ügyeire kiterjedő lelki vonatkozását. Aki jelnek tekinti a szombatot Isten és önmaga közt, amely azt bizonyítja, hogy Isten az Úr, aki megszenteli őt, az helyesen képviseli Isten kormányzatának erkölcsi elveit. Naponta imáikba foglalják, hogy nyugodjon meg rajtuk a szombat megszentelő hatása. Minden napot Krisztus

társaságában töltenek el, és Krisztus jellemének tökéletességét testesítik meg. Másokért végzett jótettük naponta előragyog majd. – *Bizonyságtételek*, 6. köt., 353. o.

## Július 15., hétfő – A szombatünneplés okai

A negyedik parancsolat, a szombat parancsa kinyilatkoztatja Istent, mint az ég és föld Teremtőjét, ezáltal megkülönbözteti minden hamis istentől. Az Úr a teremtés emlékére szentelte meg a hetedik napot, a szombatot, nyugalomnapul az emberiség számára. Arra szánta, hogy állandóan az emberek elméjében tartsa az élő Istent, mint létük forrását, tiszteletük és imádatuk tárgyát. Sátán igyekszik az emberiséget elfordítani Isten iránti alattvalói hűségétől, ezért erőfeszítéseit különösen azon parancsolat ellen irányítja, amely Istenre mint Teremtőre utal. – *A megváltás története*, 330. o.

Mivel Ő teremtett mindeneket, Ő a szombat szerzője is. Ő különítette el mint a teremtés emlékünneplését. A szombat tehát Őrá mutat, Teremtőjére és Megszentelőjére. Azt hirdeti, hogy Ő az egyház feje, aki mindent alkotott mennyen és földön, akiben fennállnak a dolgok, és akinek ereje által megbékélünk Istennel. Izraelről szólva ezt mondja: „Adám nékik szombataimat is, hogy legyenek jegyül köztem és öközöttük; hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük.” (Ez 20:12) A szombat Krisztus hatalmának a jele, amely szentté tesz minket. Mindenkinnek megadatik, akit Krisztus megszentel – szentté teszem őket. A szombat mindenkinnek megadatik, mint az Ő megszentelő erejének jele, aki Krisztus által részesévé válik Isten Izraelének. – *Jézus élete*, 288. o.

A bűnből a szentségre vezető átalakítási folyamat állandó. Isten naponta munkálja az ember megszentelését, az embernek pedig együtt kell munkálkodnia az Úrral, kitartó erőfeszítéseket kell tennie a nemes szokások elsajátítására.

Isten sokkal többet tesz a benne bízók kéréseinek teljesítésénél. Emlekeztet, hogy ha megalázkodunk és megtérünk, olyan helyzetbe kerülünk, ahol kinyilatkoztathatja magát nekünk. Örül, ha áldásaira és múlt-

beli irgalmas cselekedeteire úgy tekintünk, mint amelyek által tudatosítani szeretné bennünk, hogy még nagyobb áldásokat fog árasztani ránk. A parancsolatok megtartása által kifejezett szeretetünkkel megtiszteljük Őt. És megtiszteljük, amikor szentnek tartjuk meg a hetedik napot... A megszentelődés állandó közösséget jelent Istennel. Semmi sem nagyobb és erőteljesebb az Isten gyermekei iránti szereteténél. – *In Heavenly Places*, 129. o.

Krisztus jellemének szeretetre méltósága látható lesz tanítványai-ban... Az isteni kegyelemből újjászületett szívben a szeretet képezi minden cselekedet indítórugóját. Megváltoztatja a jellemet, vezeti és kormányozza az indítóokokat, zabolázza a szenvedélyeket, legyőzi az ellenséges indulatokat, és nemesíti a kedélyt. Ha ezt a szeretetet ápoljuk magunkban, megédesíti a lelkünket és nemesítő hatást árasztunk a környezetünkre. – *Jézushoz vezető út*, 59. o.

## Július 16., kedd – Az egyenlőség napja

Akik az igazság elfogadása révén Isten szeretetének a részeseivé váltak, erről a szeretetről kitartó és áldozatkész erőfeszítések által fognak bizonyosságot tenni, és másoknak is bemutatják Isten szeretetének üzenetét. Ezáltal válnak Krisztus munkatársaivá. Isten és az embertársak iránti szeretetük aranyfonálként egyesíti őket Krisztusban. Életük szent és magasztos közösséget alkot az Ő életével... És ezen egység eredményeképpen Krisztus szeretetének bő folyamai áradnak folyamatosan szívük felé, onnan pedig mások irányába.

Az Istent megismerni vágyó ember legfontosabb tulajdonságai azok, amelyek Krisztus tökéletes jellemét fejezik ki: szeretetét, hosszútűrését és együttérzését. Ezeket a tulajdonságokat a jósággal teljes szív cselekedetek révén ápolja. – *That I May Know Him*, 9. o.

Krisztus azért jött a földre, hogy bemutassa, milyen tökéletessé válhat az ember, ha az isteni természetben részesül. Kegyelmének, együttérzésének és szeretetének bemutatásával a nagyság új dimenzióját tárta a világ elé. Új értelmezést adott az embernek Istentről. Mint az emberi-

ség feje, leckéket adott az embernek az isteni kormányzásról, ami által feltárta az irgalom és igazság megbékülésének szentségét. – *Szemelvények*, 1. köt., 260. o.

Krisztus szolgálata éles ellentétben állt a zsidó vének szolgálatával... Nemcsak a pogányoktól, hanem saját népük többségétől is távol tartották magukat, hogy elkerüljék a „tisztátalannal” történő érintkezést. Nem keresték javukat, a barátságukat sem igyekeztek megnyerni. Mivel állandóan ezek a dolgok foglalkoztatták őket, gondolatviláguk beszűkült, életük egyetlen pont körül forgott. Példájuk az önzést és a türelmetlenséget táplálta a nép minden rétegében.

Jézus azzal kezdte reformáló munkáját, hogy együttérzéssel közeledett az emberiség felé. Miközben a legmesszebbmenőig tiszteletet tanúsított Isten törvénye iránt, megfeddte a farizeusok tettétett kegyességét, és megpróbálta a népet megszabadítani az értelmetlen szabályok kötelékéből. Le akarta rombolni a társadalom különböző osztályait elválasztó falakat, hogy egymáshoz közelíthesse az embereket, mint egyetlen család gyermekeit. – *Jézus élete*, 150. o.

## **Július 17., szerda – A gyógyulás napja**

Azért jött, hogy felszabadítsa a szombatot azok alól a megterhelő követelmények alól, amelyek áldás helyett átokká tették.

Ezért választotta a szombatot Bethesdában gyógyításának véghezvitelére. Meggyógyíthatta volna a beteget a hét bármely más napján is, vagy egyszerűen csak orvosolhatta volna baját anélkül, hogy megparancsolja: hordozza nyoszolyáját. Ezzel viszont Jézus nem kapta volna meg a kívánt lehetőséget. Bölcs szándékon alapul Krisztus földi életének minden cselekedete. Minden, amit tett, fontos önmagában és tanulságában is. A tónál a szerencsétlenek közül a legnyomorultabbat választotta, akin megmutatta gyógyító hatalmát, s megparancsolta az embernek, hogy hordozza nyoszolyáját a városon keresztül, így mutassa meg mindenkinek a rajta véghezvitt nagy művet. Felmerül a kérdés, törvényes volt-e ezt tenni szombatnapon, megnyitja ez az utat Jézus számára az Úr napjára vonatkozó zsidó korlátozások megtagadása felé,

és afelé, hogy érvénytelennek nyilvánítsa hagyományait? – *Jézus élete*, 206. o.

Egy másik szombaton, ahogy Jézus belépett a zsinagógába, egy száradt kezű embert vett észre. A farizeusok mohón lesték, mit fog tenni. A Megváltó jól tudta, hogy ha szombatnapon gyógyít, törvényszegőnek tekintik, mégsem habozott, ledöntötte a szombatot elbarikádózó hagyományos követelmények falát. Jézus előszólította a szerencsétlen embert, és megkérdezte: „Szabad-é szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni? Az életet megtartani, vagy elveszteni?” (Lk 6:9) A zsidóknál alapelvnek számított, hogy a jó cselekedet elmulasztása bűn, ha alkalom volna rá megtenni. Életmentést megtagadni – gyilkosság. Jézus így saját területükön fogta meg a rabbikat. „De azok hallgatnak vala. Ő pedig elnézvéen őket haraggal, bánkódván szívük keménysége miatt, monda az embernek: Nyújtsd ki a kezedet. És kinyújtá, és meggyógyult a keze és éppé lőn, mint a másik.” (Mk 3:4–5)

A kérdésre „Szabad-é szombatnapon gyógyítani?” Jézus megfelelt: „Kicsoda közületek az az ember, akinek van egy juha, és ha az szombatnapon a verembe esik, meg nem ragadja, és ki nem vonja azt? Mennyivel drágább pedig az ember a juhnál! Szabad tehát szombatnapon jót cselekedni.” (Mt 12:10–12) – *Jézus élete*, 286. o.

Akik, ha tudnak, jótettekét végeznek másokért, s a gyakorlatban bizonyítják, hogy szívükön viselik sorsukat, így nemcsak az emberiség bajain enyhítenek, mikor segítenek elviselni terheiket, hanem nagyban elősegítik a maguk testi-lelki egészségét is. A jócselekedetek végzése áldást jelent annak, aki kapja, de annak is, aki adja. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 534. o.

## Július 18., csütörtök – A föld szombati nyugalma

A szombatév megtartása a föld és a nép javát szolgálta. A föld egy évi pihenés után a következő évben bővebben termett. A népet tehermentesítették a nehéz mezei munkától, és míg a munka különböző ágait ez idő alatt végezheték, több szabad idejük volt testi erejük megújítására. Több

idejük volt az elmélkedésre és imádkozásra, az Úr tanításainak megismerésére és házanépük oktatására...

A népnek tudatosítania kellett azt, hogy Isten földje volt az, amit ők egy időre birtokolnak; Isten a jogos tulajdonos, az eredeti birtokos, és Ő különösen tekintettel volt a szegényekre és szerencsétlenekre. Mindenkinek elméjébe kellett vésnie, hogy a szegényeknek épp oly jogos helyük van Isten világában, mint a gazdagoknak.

Ilyen intézkedéseket hozott a kegyelmes Teremtő, hogy enyhítse a szenvedést, és reményt, napsugarat áraszson a nincstelenek és nélkülözők életébe. – *Pátriárkák és próféták*, 532, 534. o.

Ha Istennek adod át magadat, hogy az Ő munkáját végezd, nincs okod aggodalmaskodni a holnap felől. Akinek szolgálja vagy, kezdettől fogva ismeri a véget. A holnap előtted rejtett eseményei nyilvánvalók a Mindenható előtt.

Amikor kezünkbe vesszük ügyeink igazgatását, és a saját bölcsességünkre támaszkodunk, olyan terhet veszünk magunkra, melyet nem Isten hárít ránk, s amelyet az Ő segítsége nélkül próbálunk hordozni. Azt a felelősséget vállaljuk magunkra, mely Istené, vagyis magunkat állítjuk az Úr helyébe. Méltán aggódhatunk, méltán várhatunk veszélyt és veszteséget, hiszen ezek így biztosan elérnek minket. Amikor viszont valóban elhisszük, hogy Isten szeret bennünket, és jót akar tenni velünk, nem aggódunk többé a jövőnkért, s úgy megbízunk benne, miként a gyermek megbízik a szüleiben. Akkor a bajaink és gyötrelmeink elmúlnak, hiszen akaratunkat Isten akaratába fogadja.

Krisztus nem ígérte, hogy ma ad nekünk erőt a holnap terheinek hordozásához. Így szólt: „Elég néked az én kegyelmem.” Ahogy manát adott a pusztában, ma is naponta kiárasztja kegyelmét, és megadja napi szükségleteinket. Akár Izrael seregei a vándorlás idején, mi is reggelről reggelre megtalálhatjuk a mennyei táplálékot. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 100–101. o.

Isten a pusztában a kegyelem csodájával gondoskodott betevő falatról népe számára. Az istentisztelet szolgálatának is mindent elő tudott volna teremteni, mégsem tette, mert végtelen bölcsessége látta, hogy



népének erkölcsi fegyelme a vele való együttműködéstől függ, attól, hogy minden ember tegyen valamit. – *Bizonyágtételek*, 4. köt., 469. o.

## **Július 19., péntek – További tanulmányozásra**

*Jézus élete:* „A szombat” című fejezet.